

DŮSTOJNÝ ŽIVOT ŽEN

Luk. 8:1 „Potom Ježíš procházel městy a vesnicemi a přinášel radostnou zvěst o Božím království; bylo s ním dvanáct učedníků a některé ženy uzdravené od zlých duchů a nemocí: Marie, zvaná Magdalská, z níž vyhnal sedm démonů, Jana, žena Herodova správce Chuzy, Suzana a mnohé jiné, které se o ně ze svých prostředků staraly.“

Ženy jsou Božím darem

Jeden křesťanský myslitel jednou řekl, že na světě jsou dva nádherné Boží dary, tj. příroda a žena. Pán Bůh si skutečně dal záležet, když vytvářel Adamovi životní partnerku. Každá žena je krásná a je Božím darem. Paradoxně ta výjimečnost byla vždy předmětem adorace, zbožštění, ale také zneužitím a vypáčením sexuality, diskriminací, podceňováním, týráním. Je to právě žena, která často byla v minulosti i dnes znevažována, podceňována, kladena pod úroveň muže.

Ženy v Izraeli

V Izraeli byla žena postavena mnohem výš, než v pohanských národech. Ale dokonce ani v Židovství neměla to pravé postavení. Žena byla majetkem otce, pak muže. Židovští muži děkovali Bohu, že je Bůh neučinil pohany, otroky, nebo ženami. Ve svatyni, pak v synagogách ženy měly vyhrazené místo, jiné, než muži. Žena nebývala zařazována do rodokmenů, její svědectví nebylo platné a důvěryhodné.

Ženy v Koránu

„Buď k ženám přátelský, protože ženský rod byl stvořen z žebra, avšak z ohnuté části žebra, takže pokusíš-li se je narovnat, zlomí se; neuděláš-li nic, bude se ohýbat dále.“

Hudúd jsou tresty stanovené Muhammadem v Koránu a hadíthech za (1) cizoložství – ukamenování; (2) smilstvo – sto ran bičem; (3) křivé obvinění provdané osoby z cizoložství – osmdesát ran bičem; (4) odpadlictví – smrt; (5) pití vína – osmdesát ran bičem; (6) krádež – useknutí pravé ruky; (7) obyčejná loupež na cestě – ztráta rukou a nohou; loupež se zabitím – smrt setnutím nebo ukřižováním. Takže muž jí muže klidně nařezat, zbičovat a nic.

Ženy v NZ

Když otevřeme NZ jsme v údivu, když si všimneme rodokmenu Ježíše Krista. Povzbudí nás zde hned několik důležitých věcí:

Jsou uvedeny 4 ženy, které byly podle práva vlastně praprababičkami Pána Ježíše. To je naprosto nebývalé v kultuře, do které se Ježíš narodil.

Další údiv je zjevný, když si uvědomíme, kým byly tyto ženy:

Ráchab – nevěstka z Jericha. **Rut** – z moábského nenáviděného národa, který byl dle Zákona před tím vyloučen ze společenství a z přístupu k Bohu. **Támar**, která svedla Judu svého tchána k cizoložství. **Betšabé**, která se podvodem a vraždou stala Dávidovou ženou. Toto je nádherná pravda, kterou přinesl náš Pán a skrze evangelium lásky: Rozbílí odvěkou zeď mezi národy a Židy. Ničí propast mezi mužem a ženou, likviduje odvěkou diskriminaci mezi pohlavím. Proto v Kristu není muž, ani žena, jak později napsal apoštol Pavel. Rozbílí zeď mezi svatým a hříšníkem. Ty, kterými jiní lidé opovrhují, třesou se studem a soudem, Bůh si pěkně zařazuje mezi předky svého milovaného Syna. To další, co způsobuje, že ženy mohou začít svobodně dýchat a důstojně žít, je láska Ježíše k jeho současníkům. K ženám, které byly, jak to vypadá z NZ příběhů z různých vrstev společnosti.

Jana, žena Herodova správce. Musela to mít velmi těžké, žít v blízkosti despoty Heroda a přitom následovat Ježíše. Musela být velmi statečnou ženou.

Taky **Zuzana**, zřejmě měla peníze, pomáhala Kristu a jeho učedníkům. Co ale je zřejmé z evangelií, že mezi zmiňovanými ženami jsou většinou ty pošramocené pověsti, ale taky vysvobozené ze závislosti a hříchu. Tyto nejvíce přitahoval Ježíš. Ty si nejvíc libovaly ve svobodě a zřejmě docenily nejvíc, co to znamená důstojně žít.

Jednou z nich byla **Marie Magdaléna**. Jistě má mnoho společné i s dalšími ženami. Někteří komentátoři ji ztotožňují z tou hříšnicí v domě Šimona, kterou popisuje Lukáš o pár veršů dřív v 7. kapitole evangelia. Není to jisté, zda je to tatáž žena. Jisté je, že ta, které přišla k Ježíši hledat pomoc, našla pomoc a mnohem víc. Našla odpuštění hříchu a spasení. Jisté je také, že Magdaléna byla vysvobozena z moci ďáblovy a hříchu. Začala opravdově žít. Stává se vůdčí osobností mezi ženami a v mnohém zastiňuje apoštoly. Svoji láskou, opravdovostí, citem, oddaností. Je pod křížem, pohřbívá Kristovo tělo, je u hrobu, a jako první hledí do tváře vzkříšeného Krista. Důstojnost života se projevuje zvláště v krizových a bezvýchodných situacích. Kristova smrt byla bezesporu tou situací, kde se projevila důstojnost Marie.

Oba učedníci se vrátili domů, ale Marie zůstala u hrobu. Očekávala s nadějí, že ji Bůh nezklame, že dostane odpověď. Tam, kde to jiní vzdají, rezignují, odejdou, milující bytost zůstane. Rozum a okolností velí k ústupu, ale srdce cítí jinak. Mohli bychom říci, že **srdce někdy nemá rozum**. Jedná spontánně, nesmyslně. Někdy i nás muže fascinuje a někdy štvě ta neústupnost ženského srdce, která jde až za hranici rozumu. Někdy dokonce ty jiné provokuje, znepokojuje. Láska Marie Magdalény jde za hranice rozumu. Nemohla tehdy odejít. Cítila, že se stane něco velkého. Jak to, že dokázala takto milovat? Kdysi dříve Ježíš pro ní ztratil srdce. Měla toho dost na svědomí. Jiní se k ní možná obrátili zády, opovrhovali, soudili Kristus jí odpustil, přijal na milost, miloval jí celým srdcem. Co měla jiného dělat? Komu se mnoho odpouští, mnoho miluje.

Projevuje se zde ta nádherná ženská vlastnost, kterou je touha po společenství, intimitě, věrnosti. Je to srdce ženy, která to nevzdá tam, kde to všichni muži zabalí a rezignují. Tato vlastnost proměněná navíc Kristovou láskou přináší nádherné ovoce u hrobu, a nejen tam. Stává se 1. misionářkou té nádherné zvěsti: „Viděla jsem Pána.“ Jen ta žena může žít nejdůstojněji, která se může připojit k Marii Magdalské a může s ní zvěstovat „I já jsem viděla vzkříšeného Pána“. Jak je to dnes s důstojným životem žen? Budou moci skutečně žít? Zdá se, že to některé ani dnes nemají snadné.

„Přišla ke mně nemocná zubožená prostitutka. Neměla peníze na jídlo ani domov pro sebe a svou holčičku. V slzách mi prozradila, že svoji dvouletou dcerku pronajímá mužům k perverzním sexuálním praktikám. Za hodinu zneužívání vydělá víc, než kolik by sama dostala za celou noc. Potřebovala peníze na drogy. Stěží jsem dokázal poslouchat její nechutný příběh do konce. Také proto, že na mně naložila právní zodpovědnost. Moji povinností bylo, udat ji na policii. Nenapadlo mně nic smysluplnějšího, než abych té ženě řekl: Uvažovala jste někdy o tom, vyhledat pomoc v církvi. Na její úžas ve tváři do smrti nezapomenu. V církvi, co bych tam proboha dělala, vykřikla? Už tak je mi ze mě nanic. S nimi bych na tom byla ještě hůř“. (YANSEY, Philip. Nekončící milost.)

Můžeme jako církve s tím něco udělat? Co tedy? Mám několik podnětů:

Na tom příběhu zaráží, jak Ježíš takové ženy přitahoval, kdežto křesťané je odpuzují a tvrdě odsuzují. Pán Ježíš vyhledával společenství s takovými lidmi. Oni se k němu hrnuli. Nedával jim peníze, ani chléb často. A přece přitahoval jako magnet. Miloval je. Ještě, než prožili proměnu života. A někteří nechtěli prožít a on je přesto miloval a oni to vycítili. Zdá se, že nevěřící jsou velmi citliví na faleš, a na upřímnou lásku. Neřekl, že dělají dobře, ale odpustil jim. A oni to často na sebe řekli sami, jako Zacheus. Učil je důstojně žít. Proměňoval jejich životy. Myslíte, že je možné najít odpověď na ten problém: Proč církve často nepřitahuje, naopak zdá se, že odpuzuje? Klademe si někdy otázky tohoto typu? Nebo se spíš ptáme na malichernosti, zbytečnosti, hádáme se, prosazujeme naše zájmy, naše problémy se nám zdají důležité. Točíme se kolem sebe, kolem našich potřeb a mnozí tito lidé velmi nedůstojně odcházejí. Kam? Do pekla. Kde najdou pochopení, odpuštění, přijetí když ne v církvi? Není takové jiné místo. Proč tomu tak je? Kde je problém? Že nepřitahujeme?

Myslím, že jsme si vytvořili dokonalou stupnici hříchů. Žebříček hříchů. Máme úžasný smysl pro spravedlnost. Dovedeme rozlíšit, co se hodí a co ne. Pán Ježíš má zase úžasný smysl pro milost. Někde nahoře jsou sexuální neřesti, dole je naše zlost, nenávist, nevraživost, pomluvy, závist. Toto není tak zjevné, zdá se, že není tak důležité. Je stejně důležité, nedůstojné, ohavné před Bohem, jako prostituce, nebo vražda.

Vůči nám Pán Ježíš také uplatňuje právo milosti a odpuštění. Vůči jiným bychom rádi uplatňovali princip spravedlnosti, ale vůči sobě milost. Možná, že také uplatňujeme Boží právo, ale ve skutečnosti nám jde jen o své vlastní zájmy a představy, jak by věci měly vypadat.

Činit, hlavně my muži pokání. Možná, že pohrdáme těmi ženami na Ostravské, nebo E 55. Ale pro koho tam stojí. Pro muže, kteří využívají jejich služeb. Kteří je zotročují. Pokud nekonáme jako církev misii mezi těmito ženami, tak jsme zodpovědní konat misii mezi těmi muži, kteří využívají těchto služeb.

Možná, že někoho z vás, věřící ženy si Pán Bůh povolá, abyste těmto hříšným ženám, nebo jinak závislým, zneužívaným, diskriminovaným zvěstovaly odpuštění. Připojily se k Marii. Přivedly další ženy a pověděly jiným ženám: „ viděly jsme Pána. On žije a má pro vás dost lásky, abyste mohly začít nově, důstojně žít.“

Posílit naše vztahy v manželství. Ať lidé, kteří vidí do našich životů zatouží stejně takto žít. Ať ví, že Ježíš si nás přitáhl a pomáhá nám s manželkami důstojně žít. Jsou naše manželky spokojené? Prožívají dost lásky, porozumění a odpuštění z naší strany? Dokážeme jim pomoci, aby se mohly ještě více rozvíjet, pomáhat jiným důstojně žít. Napřed musí být ony samy spokojeny a naplněny. Ve všech třech oblastech: Fysické, duchovní i emoční. Jak se asi cítí naše manželky křesťanky? My muži řekneme, jistě dobře, co jim chybí, mají se výborně. Museli bychom se zeptat těch žen. Možná, že nám to někdy jemně naznačí při rozhovoru, ale slyšíme je, rozumíme jim?

Zdá se, že i dnes pro každou ženu důstojně žít znamená naplnit vlastnosti ženského srdce. Jeden moudrý autor napsal, že srdce muže naplňují 3 základní touhy: prožít dobrodružství, vyhrát boj a milovat ženu. Žena touží po tom: být součástí dobrodružství, být chráněna a milována mužem. Je to podobné, jako u té Marie z Magdaly. Toužila po společenství, věrnosti, lásce. A v tom my muži máme velkou úlohu. Být věrní, chránit je a milovat, jako Kristus. Myslím, že tehdy žena může důstojně žít a dokázat neuvěřitelné věci. Ale to neznamená, že samotná žena nemůže důstojně žít. Zřejmě to má těžší, anebo naopak lehčí. Ale stejně tak potřebuje zázemí společenství, lásku a ochranu. Díky za ty ženy, které ve společnosti a církvích dokázaly tak velmi mnoho. Měly vliv, jako Marie i Marie matka Pána Ježíše, Jana a Zuzana. Dokážou unést mnohé a nerezignují, ani tam, kde to muži již dávno zabalili a vycouvali. Ale díky za ty, které byly a jsou věrnými a milujícími matkami a manželkami, které přinášejí oběť důstojného života i pro jiné.